



a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-04-2023

*«Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar.
Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor,
i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega, lleugera»*

(Mateo 11, 28-30).

Sembla que avui hi ha una recerca frenètica i desesperada per trobar una mica de refrigeri o algun "oasi" de benestar, fugint de qualsevol tipus de sacrifici que comprometi la felicitat o fins i tot la nostra tranquil·litat.

La Pasqua del Senyor, que acabem de celebrar, ens ha mostrat al que pot arribar l'home si se sent amenaçat per "Algú" que diu ser "el Rei". Les reflexions del Via Crucis, celebrades (i retransmeses) des del Colisseu de Roma, han declinat la maldat dels homes sobre els pobles indefensos i sobre les dones, els seus cossos humiliats. Ens van recordar la prepotència. L'ús absurd de les armes. L'agressivitat. L'ambició.

Per la seva banda, el Senyor Jesús, que no és només "el Rei", sinó "el Rei de reis", ens diu una i altra vegada: "Tots els que esteu cansats i afeixugats, veniu a mi. Jo faré lleugera la vostra càrrega". Ell posa una sola condició: "Apreneu de mi".

N'hem d'aprendre, que és "benèvol i humil de cor". Hem d'aprendre la seva "llició", perquè ell és humil i mans.

La seva paraula és tan simple que ens desarma.

N'hem d'aprendre per recuperar la nostra dignitat d'homes i dones, tots germans i germanes, perquè som fills de l'únic Déu que és el nostre Pare. Hem de seguir la indicació senzilla i fonamental que ens suggereix: ser benèvols i humils de cor. Ens diu que responguem bé al mal. A la prepotència amb la mansuetud. A l'arrogància amb la humilitat. A les acusacions injustes amb el silenci i la pregària.

La humilitat és una virtut amagada. Se la compara amb la violeta, una petita flor que només poden veure uns ulls molt atents i entrenats. La violeta és tímida i perfumada. Igual que la humilitat. La violeta és bonica i fa el bé. Cura molts mals. Com un cor humil, que sap portar la pau, la misericòrdia, la justícia.

La humilitat és una flor molt rara al nostre món d'eficiència i d'aparença. Però només si som benèvols i humils, aprenent de Jesús, trobarem calma, assossegament per al nostre cansament, i podrem ajudar molts germans cansats de viure, cansats de lluitar. Cansats d'Estimar!

Magdalena Aulina ho sabia bé. Ella va aprendre la humilitat acceptant les humiliacions com un do del Senyor i del seu amor.

Magdalena va ser una dona d'un equilibri excepcional i d'una extraordinària mansuetud. Equilibri i docilitat que, amb serenitat i fortalesa d'ànim, va mantenir i exercitar en tota situació, favorable o adversa.

Va viure veritablement la virtut de la humilitat en grau heroic, sobretot quan l'Institut va ser humiliat i calumniat. Magdalena ho va acceptar tot amb serenitat, tranquil·la a les proves i a les contradiccions que va haver de suportar. Sempre buscant i complint la voluntat de Déu, que ens permet ser provats, perquè puguem purificar-nos i imitar més perfectament Jesús.

“En el fracàs humiliem-nos, i en l'èxit donem gràcies al Senyor, que ha volgut fer fructífera la nostra activitat apostòlica. Visquem sempre amb goig en el Senyor. El que avui, als ulls terrenals, ens sembla humiliació, és victòria a la llum sobrenatural”.

Aquesta va ser la pràctica de la vida dòcil i humil de Magdalena, que va experimentar com n'és de dolç el jou de Jesús i lleugera la seva càrrega. Que va viure la seva vida sempre “encoratjada, animada” per Jesús.

